

Crítica* cançó

J.M. Hernández Ripoll

Sense vergonya

Som un país digne d'estudi. Anem per la vida defensant l'orgull de ser catalans, però quan hem de mirar enrere patim atacs de feridura.

Marina Rossell ha superat aquesta vergonya. En definitiva, els cants sufís i el gospel, o les percussions japoneses i la polifonia armènia, comparteixen el denominador comú de la tradició. Com també *La santa espina*, *L'emigrant* i *Els segadors*, per citar algunes de les cançons que Rossell ha integrat en el seu repertori.

Qüestió de qualitat? Després del concert de dissabte, la resposta és no. L'artista demostra que tot és un problema de pell, d'un subconscient que projecta aquest patrimoni com una imatge carrinclona, ficada dins del sac de les corals, cobles o escolanies i lligada amb els cordills d'una espadenya.

Marina Rossell revisa els clàssics sense caure en els sons tòpics

La cantautora, conjuntament amb Maurici Villavecchia i Eduard Iniesta, revisa els clàssics sense caure en els tòpics sons de la tenora i el flabiol. Piano i guitarres, això és tot. I una veu que segueix en plena forma, que es creix davant composicions tan complicades d'interpretar com el *Violai* i *Pel teu amor* (Rosó).

De treballs anteriors van sonar *Màrmara*, *Pregària a la Verge del Remei* i *Els contrabandistes*, entre un repertori centrat en els clàssics del seu últim disc. Temes de collita pròpia, d'aromes mediterrànies, com *Dies, idees i amor* i *Mare de Déu del món*, van suposar el contrapunt a sardanes revisades com *Llevantina*; cançons de bressol com *Dorm, nino* i textos d'Espriu com *Barca del temps*. Encara que més que el nom i la procedència de les peces, el que importa és com les executa Marina Rossell. I, en aquest sentit, no hi ha discussió possible.

*

Marina Rossell. 13È BARNASANTS. LUZ DE GAS, 26 DE GEN.